

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **V. K.**
bytem Z. 446/11, X K. – B.
zastoupený advokátem Mgr. Liborem Špundou
sídlem Masarykova třída 795/41, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2017, č. j. KUOK 95322/2017, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce navrhl přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný částečně změnil a částečně potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „magistrát“) ze dne 23. 6. 2017, č. j. SMOL/150265/2017/OARMV/PNL/Kra.
2. Magistrát tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“).
3. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 9. 6. 2016 asi od 11.53 h v Olomouci na ulici Wellnerova před hranicí křižovatky s ulicí Brožíkova jako řidič motorového vozidla BMW

X6, registrační značky X (dále jen „vozidlo“), byl účastníkem dopravní nehody, při jejímž šetření bylo Policií ČR zjištěno, že řídil vozidlo, ačkoliv nebyl v době řízení držitelem řidičského oprávnění pro tuto příslušnou skupinu motorových vozidel, uděleného Českou republikou, státem, který je členským státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru (dále jen „jiný členský stát“) nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu.

4. Magistrát ve výroku uvedl, že uvedeným jednáním žalobce porušil § 3 odst. 3 písm. a) v příčinné souvislosti s § 116 odst. 3 zákona o silničním provozu.
5. Za výše uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta v částce 25 000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel v trvání 12 měsíců.
6. Změna rozhodnutí magistrátu spočívala v tom, že text „...čímž porušil § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., v příčinné souvislosti s § 116 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. ...“ žalovaný nahradil textem „..., čímž porušil § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.“.
7. **Žalobce v žalobě** připomněl, že problém spočívá v tom, že žalobce nemá v držení český národní řidičský průkaz a že magistrát neuznává platnost izraelského národního řidičského průkazu. Proto žalobce opakovaně požádal magistrát o výměnu svého izraelského řidičského průkazu za český.
8. Magistrát žádost o výměnu řidičského průkazu zamítl rozhodnutím ze dne 14. 9. 2016, protože na řidičském průkazu vydaném Státem Izrael nejsou uvedeny některé údaje v souladu s § 116 odst. 7 zákona o silničním provozu a jeho prováděcím předpisem. Žalobce po podání odvolání absolvoval autoškolu v České republice a dne 27. 12. 2016 mu magistrát vydal český řidičský průkaz. Žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí zrušil a magistrát v novém rozhodnutí uvedl, že izraelský řidičský průkaz neobsahuje náležitosti podle § 116 odst. 7 zákona o silničním provozu a prováděcím předpisem. Toto zamítavé rozhodnutí magistrátu nabylo právní moci dne 12. 4. 2017.
9. Žalobce vytýkal žalobou napadenému rozhodnutí nesprávné právní posouzení věci, a to že správní orgány, zejména žalovaný, zaměňují pojmy „řidičské oprávnění“ a „řidičský průkaz“, což jsou ovšem zcela odlišné pojmy.
10. Žalobce citoval § 3 odst. 3 písm. a), § 80, § 103 odst. 1 a § 104 odst. 2 zákona o silničním provozu a právní závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 4 As 268/2015–27. Zákon nestanoví, že by platný řidičský průkaz přímo zakládal řidičské oprávnění a naopak.
11. Skutečnost, že žalobce po získání trvalého pobytu v České republice písemně nepodal do tří měsíců od udělení trvalého pobytu žádost o výměnu svého národního řidičského průkazu vydaného Státem Izrael za český řidičský průkaz, jak mu ukládá § 116 odst. 3 zákona o silničním provozu, není přestupkem a zákon za takové opomenutí nestanoví sankci. Pokud by se mělo samo o sobě jednat o deliktní jednání, zákon by to nepochybně stanovil, ale tak tomu není.
12. Magistrát žalobci sdělil, že izraelský řidičský průkaz nelze vyměnit za český z důvodu nesouladu české a izraelské legislativy. Není vinou ani chybou žalobce, že Stát Izrael vydal žalobci řidičský průkaz, který se pro potřeby § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu považuje za platný v České republice, ale není z důvodu formálního nesouladu jeho obsahu (náležitostí) s prováděcím právním předpisem a podle § 116 odst. 7 zákona o

silničním provozu způsobilý výměny za český řidičský průkaz. Žalobce byl tak státní mocí jak Státu Izrael, tak České republiky, proti své vůli postaven do situace, že objektivně nemůže dosáhnout toho, co po něm zákon žádá, respektive učinil zadost zákonu tím, že podal příslušnou žádost, které ale České správní orgány nemohou vyhovět z důvodu legislativy vydané v nesouladu s izraelskou legislativou.

13. Sám žalovaný uvádí, že izraelský řidičský průkaz opravňuje žalobce k řízení vozidla na území České republiky, pokud žalobce jen přes území České republiky projíždí, ale neopravňuje ho k řízení vozidla na území České republiky, má-li žalobce v České republice udělen trvalý pobyt. Tento řidičský průkaz vydaný Státem Izraelem je však platný i po dobu, kdy by žalobce neměl v České republice trvalý pobyt. Žalobce porušil nejvýše povinnost podle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, a to že neměl u sebe řidičský průkaz. Tuto povinnost však žalobce splnil, zákon neukládá výslovně požadavek mít u sebe platný řidičský průkaz.
14. Pokud by však bylo možno dospět k závěru, že nepodáním žádosti o výměnu řidičského průkazu podle § 116 odst. 3 zákona o silničním provozu nastala neplatnost cizího řidičského průkazu a že § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu má na mysli logicky platný řidičský průkaz, pak přestupek žalobce ze dne 9. 6. 2016 spočíval v přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za který lze uložit v blokovém řízení pokutu do výše 2 000 Kč. Jiné právní posouzení, a to zejména posouzení shora popsaných skutkových okolností jako jeden z nejzávažnějších přestupků, totiž jako přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o silničním provozu, je nesprávné a v rozporu se zákonem.
15. Žalobce rozporoval uložení sankce v podobě zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce 12 měsíců. Je v rozporu se zásadami správního trestání, nepřiměřeně přísná a neodpovídá materiální stránce předmětného přestupku, protože žalobce byl držitelem řidičského oprávnění a „platného (českého) řidičského průkazu“. Izraelský řidičský průkaz žalobce byl platný a pouze pro administrativní účely na území České republiky a z důvodu udělení trvalého pobytu žalobci administrativně neuznán. V takovém případě zákaz řízení všech motorových vozidel představuje porušení zásady *ne bis in idem* a nepřiměřenou tvrdost. Uložená sankce je nepřiměřená též z hlediska zásady proporcionality.
16. Pokud je žalobce trestán za to, že neměl u sebe dne 9. 6. 2016 platný řidičský průkaz a sankce mu byla uložena v době, kdy nesporně měl platné české řidičské oprávnění (magistrát mu ho vydal 27. 12. 2016), tak bylo žalobci zamezeno řídit na základě pozdějšího nově vydaného českého řidičského oprávnění a českého řidičského průkazu. Žalobce tak vlastně svojí pozitivní aktivitou napravil nedostatek v platné české právní úpravě, tak jak ho k tomu vedly české správní orgány, aby mu vzápětí nově nabyté a nezpochybnitelné právo řídit bylo stejnými správními orgány zakázáno. Takový postup a rozhodnutí správních orgánů jsou paradoxní, ryze mechanické a formalistické a neodpovídají duchu zákona a jsou v rozporu s principy dobré správy a materiálního právního státu.
17. Odkaz žalovaného na analogii s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 7. 2013, č. j. 78 A 2/2013–31, je nepřiléhavý, protože šlo o jinou skutkovou i právní situaci, kdy řidička způsobila dopravní nehodu a škodu na majetku třetí osoby. Nadto

tehdy Krajský soud v Ústí nad Labem nesprávně vyložil problematiku § 116 odst. 3 ve spojení s § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu.

18. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** shledal právní názor žalobce jako nesprávný. Jak ze spisového materiálu magistrátu, tak žalovaného, konkrétně z výrokových částí rozhodnutí, je zřejmé, že žalobci bylo kladeno za vinu, že řídil vozidlo v době, kdy nebyl držitelem řidičského oprávnění a nikoliv že řídil motorové vozidlo v době, kdy neměl platný řidičský průkaz. Je otázkou, na základě jakých podkladů dospěl žalobce k závěru o záměně pojmů „řidičský průkaz“ a „řidičské oprávnění“, neboť toto nelze ze spisu dovodit.
19. Taktéž tvrzení, že nepodání žádosti o výměnu řidičského průkazu není přestupkem, neboť zákon o silničním provozu za takovéto opomenutí nestanoví sankci, je opět nepodložené a zavádějící. Žalobce byl uznán vinným z porušení § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu, podle kterého řídit motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu vozidel uděleného Českou republikou, státem, který je členským státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu. Žalobce nebyl uznán vinným z porušení § 116 odst. 3 zákona o silničním provozu.
20. Názor žalobce, že se mělo jednat o sankci v podobě neplatnosti řidičského průkazu a nikoliv o sankci za zánik oprávnění k řízení motorových vozidel dané skupiny, je nesprávný. Správní orgán neposuzoval platnost řidičského průkazu vydaného cizím státem, neboť mu to nepřísluší, ale posuzoval pouze to, zda byl či nebyl žalobce v době šetření dopravní nehody držitelem řidičského oprávnění.
21. **Žalobce v replice** uvedl, že podal obsáhlou zcela dostačující a srozumitelnou argumentaci, v čem podle něj správní orgány obou stupňů pochybily. K tomu žalovaný uvedl na třetí straně svého vyjádření, že názor žalobce o povaze deliktního jednání žalobce a o tom, zda došlo či nedošlo z jeho strany k porušení § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu, je nesprávný. Žalovaný uvedl v podstatě pouze to, že správní orgán neposuzoval platnost řidičského průkazu vydaného cizím státem, neboť mu to nepřísluší, ale posuzoval pouze to, zda byl či nebyl žalobce v době šetření dopravní nehody držitelem řidičského oprávnění.
22. K tomu žalobce uvedl, že plně setrvává na svých tvrzeních a právním výkladu uvedených v žalobě a má za to, že tento není potřeba v reakci na vyjádření žalovaného jakkoliv doplňovat nebo rozvíjet. Podle žalobce právní výklad přednesený žalobcem v žalobě je srozumitelný a dostatečný k rozhodnutí soudu o žalobě. Žalobce podotkl, že podle jeho názoru žalovaný neuvedl, konkrétně v čem spatřuje nesprávnost právního názoru a výkladu žalobce.
23. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 26. 9. 2017.
24. **Ze správního spisu** ve vztahu k souzené věci soud zjistil spáchání přestupku, tak jak je uvedeno v úvodní části tohoto rozsudku. Součástí spisu je osvědčení o povolení k trvalému pobytu žalobce ode dne 23. 2. 2011. Na č. l. 15 a 16 je kopie řidičského průkazu žalobce

vydaného Státem Izrael. Na tomto listě je uvedena poznámka „jediný řidičský průkaz, který vlastní“.

25. Na řidičském průkazu žalobce, vydaném Státem Izrael, je pod bodem 1 uvedeno příjmení a pod bodem 2 jméno žalobce psané latinkou a hebrejsky. Pod body 3, 4a, 4b jsou uvedena data a pod body 4d a 5 číslice. Pod bodem 8 je uvedený text hebrejsky stejně jako dodatkový text pod údaji označenými číslicemi. Pod bodem 9 je uvedeno: „B“. Na zadní straně řidičského průkazu je uvedeno jeho číslo a jednotlivé kategorie vozidel. Nic dalšího na tomto řidičském průkazu není uvedeno.
26. Podle elektronické zprávy Ministerstva dopravy zaslané pracovníci magistrátu E. Ch. k žádosti o vyjádření k možnosti výměny izraelského řidičského průkazu za český řidičský průkaz Ministerstvo dopravy odkázalo na § 116 odst. 3 zákona o silničním provozu a legislativní zkratku „řidičský průkaz vydaný cizím státem“ podle § 104 odst. 2 zákona o silničním provozu. Na území České republiky je možné vyměnit pouze řidičské průkazy vydané cizím státem, které svým provedením zcela odpovídají Úmluvě o silničním provozu (Vídeň 1968), vyhlášené pod č. 83/2013 Sb. m. s. „a Úmluvě o silničním provozu (Ženeva 1949), vyhlášené pod č. 83/2013 Sb. m. s.“ (pozn. soudu: správně má být pouze Úmluva Vídeň, protože Úmluva Vídeň nahradila Úmluvu Ženeva 1949) dle konsolidovaného znění Úmluvy Vídeň. Protože předložený izraelský řidičský průkaz svým provedením těmto úmluvám neodpovídá, nelze ho vyměnit za český řidičský průkaz.
27. Při ústním jednání dne 14. 9. 2016 žalobce ke své osobě k dotazům magistrátu uvedl, že je stavební inženýr a nemá diplomatickou imunitu. Žalobce odkázal na písemné vyjádření, které magistrátu předal. Žalobce uvedl, že na opakované ústní žádosti mu nebylo vyhověno a nedostal žádné písemné vyjádření, proč to nelze. Žalobce měl za to, že zákon neporušil, v České republice nikdy neporušil žádný zákon. Žalobce vlastní mezinárodní řidičský průkaz, a to izraelský. Je to řidičský průkaz, který předložil policistům na místě dopravní nehody. K dotazu magistrátu, zda požádal ve lhůtě tří měsíců od udělení trvalého pobytu o výměnu izraelského řidičského průkazu za český, žalobce uvedl, že ano, že požádal, ústně a opakovaně a nikdy mu nebylo vyhověno, vždy jednal s paní E. Ch., která ústně sdělila, že řidičské skupiny na druhé straně řidičského průkazu nejsou tak uspořádané, jak mají být podle řidičského průkazu vydaného v České republice, a proto nelze průkaz vyměnit. K dotazu magistrátu, zda věděl, že izraelský řidičský průkaz neodpovídá mezinárodním standardům a že není vyměnitelný za řidičský průkaz vydaný v České republice, žalobce uvedl, že ano. K dotazu magistrátu, proč si nepořídil řidičské oprávnění vydané v České republice, ve státě Evropské unie či v jiném státě, který by vydal řidičský průkaz, který by byl vyměnitelný za řidičský průkaz vydaný v České republice, žalobce uvedl, že nevěděl, co má dělat. Myslel, že technicky to půjde vyřešit. Žalobce uvedl, že je za volantem 39 let a že nepřipadá v úvahu, aby znovu dělal autoškolou. Žalobce uvedl, že věří, že dojdou k dohodě a že řidičský průkaz bude možné vyměnit. Žalobce navrhl vyloučit úřední osoby magistrátu E. Ch..
28. Podle přiloženého písemného vyjádření žalobce ze dne 12. 9. 2016 žalobce obvinění z přestupku odmítl a uvedl, že je držitelem platného řidičského průkazu vydaného Státem Izrael pro vozidla příslušné skupiny, kam spadá i jeho vozidlo BMW X6. Žalobci bylo známo, že Stát Izrael je členským státem mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána – Úmluvy o silničním provozu (č. 82/2013 Sb. m. s.). Policisté při dopravní nehodě nenamítali nic proti platnosti řidičského průkazu žalobce s mezinárodní platností. Žalobce žádal na magistrátu nejméně třikrát o výměnu svého řidičského průkazu a vždy mu E. Ch.

sdělila, že výměna není možná z technických důvodů, které žalobce nechápal, a byly mimo jeho dispozici. Když se žalobce v Izraeli dotazoval, zda jeho řidičský průkaz a údaje v něm uvedené odpovídají mezinárodní platné smlouvě, jejímž signatářem jsou Česká republika a Stát Izrael, bylo mu řečeno, že odpovídá a že je na území České republiky platný. Proto žalobce navrhl výslech E. Ch. a zjištění důvodů, proč není výměna řidičského průkazu možná.

29. Při výslechu dne 19. 10. 2016 svědkyně E. Ch., úřední osoba magistrátu, uvedla, že jednala s žalobcem a sdělila mu, že jeho řidičský průkaz je nevyměnitelný a sdělila mu, z jakého důvodu a současně mu doporučila, aby absolvoval autoškolu, že jiná možnost není. Při opětovném jednání v dubnu 2015 svědkyně zaslala dotaz Ministerstvu dopravy, které potvrdilo, že výměna není možná, ministerstvo mělo k dispozici i kopii řidičského průkazu. Kopii sdělení Ministerstva dopravy žalobce převzal. V srpnu roku 2016 podal žalobce písemnou žádost o výměnu izraelského řidičského průkazu za český, kterou svědkyně postoupila právníce oddělení. K dotazu magistrátu svědkyně uvedla, že výměna není možná, protože izraelský řidičský průkaz neodpovídá standardům v Úmluvách. V současné době je veškeré přizpůsobení řidičských průkazů podle Vídeňské úmluvy, podle přílohy č. 6. Svědkyně uvedla, že pokud si dobře pamatuje, na izraelském řidičském průkazu chyběl podpis, místo narození a bod č. 8 nebyl napsaný latinkou. K dotazu magistrátu, zda má žalobce mezinárodní řidičský průkaz nebo jen národní řidičský průkaz vydaný Státem Izrael, po předložení svědkyně uvedla, že je to pouze národní řidičský průkaz, v bodě 3 má pouze datum, chybí místo narození, chybí podpis, bod 8 není latinkou a není určen den a měsíc u získání skupiny B na zadní straně řidičského průkazu. K dotazu magistrátu svědkyně uvedla, že pracuje na oddělení evidence řidičů na magistrátu 12 let a po celou dobu vyřizuje také mimo jiné zahraniční řidičské průkazy.
30. Rozhodnutím ze dne 14. 9. 2016, č. j. SMOL/202784/2016/OARMV/ER/Bat, byla žalobci zamítnuta žádost o výměnu řidičského průkazu, vydaného Státem Izrael. Důvodem bylo, že izraelský řidičský průkaz nesplňoval náležitosti Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968), vyhlášené pod č. 83/2013 Sb. m. s., a § 7 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 31/2001 Sb., o řidičských průkazech a o registru řidičů, ve znění účinném ke dni vydání posledně citovaného rozhodnutí. Klíčový význam má příloha č. 6 Vídeňské úmluvy z roku 1968, která upravuje základní kritéria pro provedení národních řidičských průkazů ve smyslu § 104 odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu. Proto řidičský průkaz vydaný cizím státem musí bezesbýtku splňovat kritéria uvedená v této příloze včetně bodu 3, který výslovně zakotvuje, že „údaje, které se zapíší v průkazu, musí být psány latinským písmem nebo kurzívou zvanou anglickou, anebo se opakují tímto způsobem“. Jinými slovy to znamená, že veškeré údaje zapsané v národním řidičském průkazu cizího nečlenského státu Evropského společenství musí být psané tak, aby tento průkaz splňoval kritéria uvedená v příloze č. 6 Vídeňské úmluvy z roku 1968 a podle § 104 odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu a opravňoval držitele k řízení motorových vozidel na území České republiky. Tento průkaz musí být psán výlučně latinkou či kurzívou zvanou anglickou nebo jednotlivé údaje mohou být zapsány v tom kterém příslušném národním jazyce, ovšem s duplicitním uvedením všech takto uvedených údajů latinkou či kurzívou zvanou anglickou. Smyslem této právní úpravy bylo docílit jistého standardu čitelnosti jednotlivých údajů zapsaných řidičských průkazů cizích nečlenských států Evropského společenství. Magistrát zjistil kontrolou předmětného řidičského průkazu, že v něm chybí místo narození (bod 3), zcela chybí bod 7 – podpis držitele podle odst. 5 přílohy a ve spojení s vyhláškou č. 31/2001 Sb. zde vůbec není bod 8 – místo normálního bydliště psané

latinkou. Nebyly naplněny ani podmínky podle § 10a odst. 1 vyhlášky č. 31/2001 Sb., protože Stát Izrael je signatářem obou výše citovaných úmluv. Řidičský průkaz vydaný cizím státem, který nesplňuje byť jen jedno požadavkem dané kritérium výše uvedenými Úmluvami, je v České republice neplatný a nevyměnitelný. Magistrát odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 7. 2013, č. j. 78 A 2/2013–31. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno a s totožným odůvodněním opětovně vydáno dne 22. 3. 2017 pod č. j. SMOL/2017/OARMV/DPD/Bat. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 4. 2017.

31. **Rozhodnutím magistrátu ze dne 23. 6. 2017** byl žalobce uznán vinným z porušení § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu (v příčinné souvislosti s § 116 odst. 3 téhož zákona). Za přestupek z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu magistrát uložil žalobci pokutu ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 12 měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
32. Magistrát posuzoval jako předběžnou otázku možnost výměny řidičského průkazu vydaného Státem Izrael za řidičský průkaz vydaný České republice.
33. Magistrát přerušil řízení a pokračoval v něm po vydání rozhodnutí magistrátu o zamítnutí žádosti o výměnu řidičského průkazu, citovaného výše.
34. Proti druhému rozhodnutí ve věci žalobce nepodal odvolání a nabylo právní moci dne 12. 4. 2017. Navíc vyšlo najevo, že žalobci bylo dne 27. 12. 2016 uděleno řidičské oprávnění v České republice pro skupiny AM, B1, B.
35. Žalobce měl povolen trvalý pobyt v České republice ode dne 3. 3. 2011. Magistrát odkázal na § 116 odst. 3 zákona o silničním provozu, podle kterého byl žalobce povinen do tří měsíců od tohoto data požádat o výměnu izraelského řidičského průkazu za český. Ustanovení § 104 odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu stanoví, co je řidičský průkaz vydaný cizím státem. Náležitosti řidičského průkazu vydaného podle Úmluvy (Vídeň 1968) upravuje § 7 odst. 1 vyhlášky č. 31/2001 Sb., který stanoví náležitosti řidičského průkazu vydaného cizím státem. Klíčový význam má příloha č. 6 Vídeňské úmluvy z roku 1968, která upravuje základní zásady pro provedení národních řidičských průkazů, mezi které patří i národní řidičské průkazy vydané cizím státem ve smyslu § 104 odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu. Proto řidičský průkaz vydaný cizím státem musí bezezbytku splňovat kritéria uvedená v příloze č. 6 Vídeňské úmluvy z roku 1968, včetně bodu 3, podle kterého údaje musí být zapsány latinským písmem nebo kurzívou zvanou anglickou. Průkaz tak musí splňovat kritéria podle přílohy č. 6 Vídeňské úmluvy z roku 1968 a jen takový opravňuje řidiče podle § 104 odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu k řízení motorových vozidel na území České republiky. Smyslem této právní úpravy bylo docílit jistého standardu v čitelnosti jednotlivých údajů zapsaných řidičských průkazů cizích nečlenských států Evropského společenství.
36. Magistrát zjistil kontrolou řidičského průkazu žalobce, že neodpovídá Vídeňské úmluvě z roku 1968. Podle odst. 3 až 6 Úmluvy zde musí být latinský přepis. Ve spojení s odst. 4 přílohy 6 v bodě 3 chybí místo narození, chybí zcela bod 7 – podpis držitele, dle odst. 5 (ve spojení s vyhláškou č. 31/2001 Sb.) není v bodě 8 místo normálního bydliště psáno latinkou. Proto nejsou naplněny podmínky ani podle § 10a odst. 1 vyhlášky č. 31/2001 Sb., přestože Stát Izrael je signatářem obou výše citovaných Úmluv. Proto je předmětný izraelský řidičský průkaz nevyměnitelný. Magistrát v podrobnostech odkázal na

judikaturu, například rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 7. 2013, č. j. 78 A 2/2013–31. Žalobce si požádal o výměnu až dne 24. 8. 2016, tedy po více než pěti letech. Magistrát uložil žalobci pokutu v minimální výši a zákaz činnosti rovněž v minimální výši zákonné sazby. Byl porušen veřejný zájem, šlo o nedbalostní jednání. Jako polehčující okolnost shledal magistrát to, že žalobce neměl v kartě řidiče žádný záznam, předmětnou nehodu nezavinil, nepůsobil nikomu vznik škody či újmy na zdraví, plně spolupracoval se správními orgány a v době správního řízení získal řidičské oprávnění. Sankce nebude pro žalobce likvidační a byla odůvodněna z hlediska individuální a generální prevence.

37. **Žalobce v odvolání** zopakoval své argumenty ze správního řízení v prvním stupni a dodal, že v mezinárodním styku se uplatňuje princip reciprocity. Pokud je mu známo, orgány veřejné moci Státu Izrael uznávají bez výhrad řidičské průkazy vydané Českou republikou nebo jiným členským státem Evropských společenství. Obdobně orgány veřejné moci členských států Evropských společenství bez výhrad uznávají řidičské průkazy vydané Státem Izrael. Stejnou zkušenost měl žalobce až do předmětné dopravní nehody i v České republice. Pro žalobce byl postup správních orgánů překvapující a nečekaný.
38. Žalobce podotkl, že § 116 odst. 3 zákona o silničním provozu v tehdy účinném znění ke dni 1. 1. 2011 obsahoval na konci větu: „Má-li obecní úřad obce s rozšířenou působností pochybnost o platnosti řidičského průkazu vydaného cizím státem, ověří si jeho platnost na zastupitelském úřadu státu, který tento řidičský průkaz vydal“. Tímto úřadem není Ministerstvo dopravy. Rozhodující je existence řidičského oprávnění jako takového, problematika formální platnosti průkazu jakožto hmotného nosiče informací obsahujícího některého údaje je v tomto ohledu podružná. Udělením trvalého pobytu žalobci v České republice nezanikla platnost řidičského oprávnění uděleného žalobci Státem Izrael. Nemožnost z technických důvodů vyměnit řidičský průkaz neznamena zánik řidičského oprávnění. I kdyby žalobce podal žádost v zákonem stanovené lhůtě tří měsíců od udělení trvalého pobytu, kvůli nekompatibilitě údajů v řidičském průkazu by mu magistrát žádost zamítl. Žalobce byl postaven postupem správních orgánů obou zemí a rozdílem v legislativě do neřešitelné situace. Rozhodnutím napadeným odvoláním byl žalobce trestán za to, že byl pasivním účastníkem dopravní nehody, kterou nezavinil a při které mu vznikla újma. Izraelská strana nehodlá vydávat řidičské průkazy s údaji, které vyžaduje česká strana při výměně. Zákon neklade na žalobce odpovědnost nebo následky za to, že výměnu nelze provést a zejména ne tím způsobem, že by mu zaniklo řidičské oprávnění.
39. Žalobce považoval za rozhodující skutečnost, že je oprávněn řídit vozidlo dané kategorie. Tuto způsobilost oprávnění deklaruje řidičský průkaz – „plastová kartička“. To, že kartička neobsahuje některé údaje nebo je obsahuje v jiném řazení v nepovinných políčkách nebo neobsahuje, tak jak vyžaduje vnitrostátní legislativa České republiky, ještě neznamena v materiálním právním státě, a ani nemůže znamenat, že je automaticky pachatelem přestupku. Je třeba sledovat účel právního předpisu. Pokud se žalobce dopustil přestupku spočívajícího v tom, že si nevyměnil v zákonné lhůtě řidičský průkaz, stalo se to před pěti lety a odpovědnost žalobce za tento přestupek zanikla. Podle názoru žalobce zákon mu neukládá povinnost absolvovat příslušný výcvik v autoškole jako adepti, kteří řidičské oprávnění vůbec nemají. Díkce předmětného ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu je „řízení motorového vozidla bez příslušného řidičského oprávnění“. Výklad zaujatý správními orgány je veden přepjatým formalismem. U žalobce nešlo ani o nedbalost. Nebyl splněn ani materiální znak přestupku. Žalobce podniká ve

stavebnictví po celé České republice a prakticky denně potřebuje jezdit a sám řídit vlastní motorové vozidlo. Zákaz řízení motorových vozidel po dobu 12 měsíců je pro něj velmi zatěžující, znemožňuje mu řízení uvedených firem a výkon výdělečné činnosti; v podstatě je pro něj likvidační. Jde o sankci nepřiměřeně přísnou a v rozporu se zásadami trestání.

40. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** potvrdil způsob zkoumání magistrátu, jestli žalobce mohl a měl vědět, že jím držené řidičské oprávnění, udělené Státem Izrael v souvislosti s vydaným řidičským průkazem Státu Izrael žalobce opravňuje k řízení motorových vozidel skupiny B na území České republiky, protože tento řidičský průkaz není vyměnitelný za řidičský průkaz vydaný Českou republikou z důvodu absence náležitostí stanovených v Úmluvách, což bylo žalobci sděleno rozhodnutím vydaným v řízení o předběžné otázce vedeném u žalovaného pod č. j. KUOK749/2017 dne 4. 1. 2017 (právní moci nabylo dne 6. 1. 2017). Svědkyně E. Ch. z odboru agendy řidičů potvrdila, že žalobce informovala o možnosti výměny řidičského průkazu Státu Izrael za řidičský průkaz vydaný Českou republikou při konzultaci, poté, co žalobce byl údajně policisty upozorněn, aby si řidičský průkaz vyměnil. Žalobce byl upozorněn na možnost získání řidičského průkazu vydaného Českou republikou po absolvování odborné výuky a výcviku v autošколе.
41. Podstatou protiprávního jednání žalobce v posuzované věci byla skutečnost, že žalobce předložil při nehodě národní řidičský průkaz Státu Izrael, který je dle platné legislativy České republiky a současně podle přílohy 6 odst. 4 Úmluvy Vídeň 1968 bodu 7 (podpis) nevyměnitelný za řidičský průkaz vydaný Českou republikou, a proto žalobce ve smyslu § 118 odst. 2 zákona o silničním provozu neopravňuje k řízení motorových vozidel na území České republiky. Žalovaný upravil výrok tak, aby se týkal výhradně porušení § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. Toto porušení samo o sobě dostatečně vypovídá o jednání žalobce. Žalovaný považoval za nepřiléhavé uvedení příčinné souvislosti s § 116 odst. 3 téhož zákona. Tato otázka byla podružná. Podstatou zůstalo, že na předložený řidičský průkaz (Státu Izrael) se nepohlíží jako na takový, který by jeho držitele opravňoval k řízení motorových vozidel na území České republiky. Není důvodná námitka žalobce, že by magistrát a žalovaný měly zkoumat nebezpečnost skutku v tom smyslu, že žalobce nepodal v zákonné lhůtě žádost o výměnu řidičského průkazu.
42. Žalovaný souhlasil s žalobcem v tom, že existuje problém souladu izraelské národní legislativy s mezinárodními úmluvami. Podle žalovaného problém je spíše na straně Státu Izrael, který nevydal žalobci řidičský průkaz v souladu se zněním Úmluvy Vídeň 1968 tak, aby tento řidičský průkaz byl vyměnitelný za řidičský průkaz jiných členských států předmětné Úmluvy. Tato skutečnost by sama o sobě nebyla natolik problematická, pokud by žalobce Českou republikou pouze projížděl, například jako turista. Skutkové okolnosti jsou však v posuzovaném případě odlišné. Žalobci bylo uděleno povolení k pobytu na dobu delší než jeden rok dne 3. 3. 2011 a vztahuje se na něj § 116 odst. 3 zákona o silničním provozu a žalobce si měl požádat o výměnu řidičského průkazu vydaného cizím státem (Státem Izrael) za řidičský průkaz vydaný Českou republikou. Podle § 118 odst. 2 zákona o silničním provozu se na řidičský průkaz vydaný žalobci Státem Izrael pohlíží tak, že ho neopravňuje k řízení motorového vozidla na území České republiky, protože žalobce nepožádal o výměnu řidičského průkazu podle § 116 odst. 2 nebo 3 téhož zákona a nevztahuje se na něj výjimka podle § 116 odst. 6 téhož zákona, protože není člen diplomatického personálu či pracovníkem diplomatické mise ap. K podobnému závěru dospěl Krajský soud Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 10. 7. 2013, č. j. 78 A 2/2013–31,

který shledal výše uvedenou právní úpravu jako striktní ve vztahu k cizincům pobývajícím na území České republiky, nicméně závěry správních orgánů v souvislosti s obviněním z předmětného přestupku potvrdil.

43. V řízení před magistrátem bylo prokázáno svědeckou výpovědí, že žalobce byl poučen o možném postupu (absolvování autoškoly) a nemožnosti výměny řidičského průkazu. Ke spáchání přestupku nebylo třeba úmyslného zavinění, postačovalo zavinění z nedbalosti, a to i v případě, že by pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl (§ 3 a § 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku). Z řízení před oběma správními orgány vyplynulo, že žalobce v České republice trvale žije, aktivně podniká a z toho lze usoudit, že měl možnost seznámit se s platnou legislativou na území České republiky, zejména se zákonem o silničním provozu, pokud užívá vozidlo za účelem podnikání. Žalovaný zdůraznil, že nemohl uloženou sankci nijak snížit, ani od ní upustit. Existují další možnosti, jak spravovat soukromé firmy, respektive účastnit se aktivit, než osobně řídit motorové vozidlo, kdy takovou činnost lze zajistit jiným způsobem nebo kombinací jiných způsobů (zaměstnání řidiče apod.).
44. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
45. K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť žalobce spáchal přestupek dne 9. 6. 2016, oznámení o zahájení řízení magistrát doručil žalobci dne 19. 8. 2016, rozhodnutí o přestupku dne 28. 6. 2017 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 29. 9. 2017.
46. Skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto soud posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.
47. Podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu (ve znění účinném ke dni spáchání přestupku dne 9. 6. 2016 – podle § 7 odst. 1 část věty před středníkem zákona o přestupcích *odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku*) *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem příslušného řidičského oprávnění.*
48. Podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu *řídí motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel (dále jen "skupina vozidel") uděleného Českou republikou, státem, který je členským státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru (dále jen "jiný členský stát"), nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu.*
49. Podle § 118 odst. 2 zákona o silničním provozu *řidičský průkaz vydaný cizím státem, jehož držitel má na území České republiky trvalý pobyt nebo přechodný pobyt na dlouhodobé vízum na dobu delší než 1 rok, neopravňuje k řízení motorového vozidla na území České republiky, jestliže tento držitel nepožádal o výměnu řidičského průkazu vydaného cizím státem za řidičský průkaz podle § 116 odst. 2 nebo odst. 3; toto neplatí, jestliže se na držitele řidičského průkazu vydaného cizím státem vztahuje výjimka podle § 116 odst. 6.*

50. Podle § 104 odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu *řidičské oprávnění na území České republiky osvědčuje řidičský průkaz vydaný cizím státem podle Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968) a Úmluvy o silničním provozu (Ženeva 1949) (dále jen "řidičský průkaz vydaný cizím státem")*.
51. Mezi účastníky řízení není sporné, že žalobce měl v České republice povolen trvalý pobyt ode dne 3. 3. 2011 a dále, že žalobce měl v době spáchání přestupku pouze řidičský průkaz vydaný Státem Izrael, o jeho výměnu nepožádal a výjimka podle § 116 odst. 3 zákona o silničním provozu se na něho nevztahuje.
52. Sporné není ani to, že tento řidičský průkaz neobsahoval náležitosti podle Vídeňské úmluvy z roku 1968, přílohy č. 6 bodu 4, podle kterého *je povinné, aby řidičský průkaz obsahoval následující údaje, očíslované tak, jak je uvedeno níže*.
1. *Příjmení;*
 2. *Křestní jméno, další jména;*
 3. *Datum a místo narození;*
 4. *(a) Datum vydání;*
 4. *(b) Datum ukončení platnosti;*
 4. *(c) Název nebo razítko orgánu, který průkaz vydal;*
 5. *Číslo průkazu;*
 6. *Fotografie držitele;*
 7. *Podpis držitele;*
 9. *Kategorie (podkategorie) vozidel, pro které je průkaz platný;*
 12. *Doplňující informace nebo omezení pro každou kategorii (podkategorii) vozidel v podobě kódu.*
53. Podle přílohy č. 6 bodu 6 Vídeňské úmluvy z roku 1968 *všechny údaje v řidičském průkazu musí být napsány latinskými písmeny. Jestliže se použije jiný druh písma, musí být údaje uvedeny též latinskou abecedou*.
54. Podle čl. 41 odst. 2 písm. a) bod i) Vídeňské úmluvy *smluvní strany musí uznat každý vnitrostátní řidičský průkaz, který odpovídá ustanovením přílohy 6 této Úmluvy*.
55. Podle § 7 odst. 1 vyhlášky č. 31/2001 Sb., o řidičských průkazech a o registru řidičů, ve znění účinném v roce 2017, *náležitosti řidičského průkazu vydaného cizím státem podle Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968) se posuzují podle přílohy č. 6 této Úmluvy*. Protože citovaný řidičský průkaz žalobce byl vydán dne 22. 9. 2008 (bod 4a průkazu), vztahuje se na něj Vídeňská úmluva, pro Českou republiku účinná ode dne 7. 6. 1979, a nikoli Ženevská, která k uvedenému datu přestala být pro Českou republiku účinná.
56. Řidičský průkaz žalobce, vydaný Státem Izrael, obsahoval pod bodem 1 příjmení a pod bodem 2 jméno žalobce psané latinkou a hebrejsky. Pod body 3, 4a, 4b jsou uvedena příslušná data a pod body 4d a 5 číslice. Pod bodem 8 je uvedený text hebrejsky stejně jako dodatkový text pod údaji označenými číslicemi. Pod bodem 9 je uvedeno: „B“. Na zadní straně řidičského průkazu je uvedeno jeho číslo a jednotlivé kategorie vozidel. Nic dalšího na tomto řidičském průkazu není uvedeno.
57. Řidičský průkaz žalobce v souladu s přílohou č. 6 bodem 4 Vídeňské úmluvy obsahuje jméno a příjmení (body 1 a 2), datum narození (bod 3), datum vydání (bod 4a), datum ukončení platnosti (bod 4b), číslo průkazu (bod 5), fotografii držitele (bod 6), kategorie (podkategorie) vozidel, pro které je průkaz platný (bod 9).

58. Řidičský průkaz žalobce v rozporu s přílohou č. 6 bodem 4 Vídeňské úmluvy neobsahuje název nebo razítko orgánu, který průkaz vydal (bod 4c), podpis držitele (bod 7) a místo narození (bod 3). Místo normálního bydliště v bodě 8 není psáno latinkou, ale jen hebrejsky, což je v rozporu s přílohou č. 6 bodu 6 Vídeňské úmluvy z roku 1968.
59. Podle přílohy č. 6 bodu 5 Vídeňské úmluvy z roku 1968 má pod č. 10 řidičský průkaz obsahovat *datum vydání pro každou kategorii (podkategorii) vozidel*. Současně podle § 1 odst. 5 vyhlášky č. 31/2001 Sb. na zadní straně řidičského průkazu podle odstavce 1 jsou pod následujícími číselnými znaky uvedeny tyto údaje: 10. *datum vzniku řidičského oprávnění pro jednotlivé skupiny vozidel, které se uvádí v pořadí s uvedením dne, měsíce a roku (ve formátu DD.MM.RR); toto datum se uvádí v každém řidičském průkazu nově vydaném jeho držiteli z důvodu výměny řidičského průkazu nebo v duplikátu řidičského průkazu vydaném z důvodu ztráty, odcizení, poškození nebo zničení řidičského průkazu*. Tento údaj taktéž v izraelském řidičském průkazu žalobce chybí.
60. Chybějící údaj v žalobcově izraelském řidičském průkazu není jeden, ale je jich celkem pět.
61. Smysl citované právní úpravy je docílit určitého standardu v čitelnosti jednotlivých údajů zapsaných v řidičských průkazech cizích nečlenských států Evropských společenství. Účelem citované národní a mezinárodní právní úpravy nebylo ponechat na policistech a správních orgánech uvážení, kolik a kterých chybějících údajů je možné ještě tolerovat a kolik nikoliv.
62. Česká republika není vázána povinností uznávat cizozemský řidičský průkaz nesplňující podmínky Úmluv jako doklad prokazující řidičské oprávnění jeho držitele. Dle čl. 41 odst. 2 písm. a) bod I Vídeňské úmluvy, ve znění jejích dodatků, platí, že smluvní strany musí uznat každý vnitrostátní řidičský průkaz, který odpovídá ustanovením přílohy 6 této Úmluvy.
63. K obdobnému závěru dospěl Krajský soud v Ústí nad Labem ve svém rozsudku ze dne 10. 7. 2013, č. j. 78 A 2/2013-31, i Veřejný ochránce práv ve svém stanovisku ze dne 13. 1. 2016, sp. zn. 24/2015/SZD.
64. Řidičský průkaz osvědčuje řidičské oprávnění - podle § 103 odst. 1 zákona o silničním provozu *řidičský průkaz je veřejná listina, která osvědčuje řidičské oprávnění držitele a jeho rozsah a kterou držitel prokazuje své jméno, příjmení a podobu, jakož i další údaje v ní zapsané podle tohoto zákona*. S ohledem na vše výše uvedené neobstojí konstrukce žalobce, že pouze neměl u sebe platný řidičský průkaz a jde o jiný přestupek. Řidičské oprávnění na území České republiky ve smyslu § 3 a § 104 odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu osvědčuje pouze řidičský průkaz s náležitostmi podle citované Vídeňské úmluvy. Soud se neztotožnil s názorem žalobce, že nepodáním žádosti o výměnu řidičského průkazu izraelského za český nastala neplatnost izraelského řidičského průkazu žalobce. K takovému zjednodušujícímu výkladu shora citovaných ustanovení nelze dospět. Podle § 118 odst. 2 zákona o silničním provozu žalobce (s povoleným trvalým pobytem) izraelský řidičský průkaz, o jehož výměnu žalobce nepožádal, neopravňoval k řízení motorových vozidel v České republice.
65. S přihlédnutím k uvedenému byla nedůvodná i námitka nesprávně uložené sankce zákazu činnosti. Izraelský řidičský průkaz v rozporu s Vídeňskou úmluvou neopravňoval žalobce k řízení motorových vozidel na území České republiky. Pokud zde žalobce měl povolen trvalý pobyt a podnikal, měl se o otázku platnosti izraelského řidičského průkazu zajímat a

měl vědět, že ho má ve stanovené lhůtě vyměnit za český řidičský průkaz anebo požádat o český řidičský průkaz. Ostatně, podle výsledku úřední osoby magistrátu E. Ch. s ní žalobce konzultoval výměnu řidičského průkazu od dubna 2015, ministerstvo dopravy zaslalo odpověď k věci dne 5. 5. 2015 a tu žalobce obdržel. Soud proto neshledal sankci jako nepřiměřenou nebo uloženou v rozporu se zásadami správního trestání, včetně zásady *ne bis in idem* (ostatně žalobce neuvedl, v čem by její porušení mělo spočívat, který je onen druhý trest v právním slova smyslu).

66. Magistrát žalobci uložil sankce podle § 125c odst. 5 písm. a) a odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu. Podle § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu *od uložení sankce podle odstavců 5 až 8, s výjimkou odstavce 7 písm. a), nelze v rozhodnutí o přestupku upustit*. Na to poukázal v napadeném rozhodnutí žalovaný na straně 7. Citované ustanovení nedovoluje v souladu s § 78 odst. 2 s. ř. s. ani soudu upustit od sankcí nebo je snížit.
67. Závěrem soud konstatuje, že prokáže-li se řidič při silniční kontrole řidičským průkazem, který nesplňuje požadavky zmíněných Úmluv, lze toto jednání kvalifikovat jako přestupek dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb. Správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správně skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
68. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 1. dubna 2019

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně